

УДК 341.6

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.88.4.22>

СУДОВА ПРАКТИКА ЄСПЛ: СУСПІЛЬНИЙ ІНТЕРЕС ТА МЕДІА

Тюря Ю.І.,
*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри цивільного,
господарського та екологічного права
Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»,
ORCID: 0000-0001-7732-3535
e-mail: tyurya.j.i@ntu.one*

Тюря Ю.І. Судова практика ЄСПЛ: суспільний інтерес та медіа.

У статті досліджується судова практика Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) щодо застосування критерію суспільного інтересу при балансуванні права на приватність та свободи вираження поглядів у журналістській діяльності. Аналізуються ключові судові справи, які встановили важливі прецеденти у цій сфері.

На прикладі справи «Вайт проти Швеції» розглядається доцільність публікації серйозних звинувачень особи у вчиненні злочинів за умови сумлінної роботи журналістів, зокрема перевірки інформації та надання можливості висловитися всім зацікавленим сторонам. У справі «Селісто проти Фінляндії» ЄСПЛ підкреслив пріоритетність свободи преси, особливо при висвітленні питань значного суспільного інтересу, як-от безпека пацієнтів у медичних закладах.

У рішенні за справою «Гусева проти Болгарії» ЄСПЛ розширив коло суб'єктів, на яких поширюється захист свободи вираження поглядів, визнавши, що роль «сторожового пса» можуть виконувати не тільки медіа, але й неурядові організації та активісти. Водночас рішенням у справі «SRG проти Швейцарії» підкреслено важливість доступу медіа до інформації про резонансні події та неприпустимість нав'язування їм методів і форматів висвітлення подій.

У статті зазначено, що держава має обов'язок забезпечити пропорційне регулювання, уникаючи необґрунтованих обмежень свободи слова, а також створити ефективні механізми доступу до інформації.

На підставі аналізу судової практики ЄСПЛ зроблено певні висновки. Ключовим критерієм для оцінки правомірності втручання у приватне життя є наявність суспільного інтересу, що дозволяє забезпечити справедливий баланс між правом на приватність та свободою вираження поглядів. Визначаючи наявність суспільного інтересу, журналіст повинен керуватися не тільки потенціалом інформаційного матеріалу викликати резонанс, але і його здатністю сприяти змістовній дискусії з питань, що мають значення для суспільства. Вагомість суспільного інтересу прямо пропорційна допустимому рівню втручання у приватність. Водночас наголошено, що свобода медіа передбачає професійну відповідальність та етичні зобов'язання журналістів, зокрема щодо перевірки фактів і забезпечення об'єктивності подачі інформації.

Ключові слова: Європейський суд з прав людини, медіа, суспільний інтерес, баланс між правом на приватність та свободою вираження поглядів, пропорційне регулювання, достовірність інформації.

Tiuria Yu.I. Case law of the European Court of Human Rights: public interest and the media.

The article explores the case law of the European Court of Human Rights (ECHR) regarding the application of the public interest criterion in balancing the right to privacy and freedom of expression in journalistic activities. It analyzes key cases that have established important precedents in this area.

Using the case of «White v. Sweden» as an example, the article discusses the appropriateness of publishing serious allegations of an individual's involvement in crimes, provided that journalists act

diligently, including verifying information and allowing all interested parties to express their views. In the case of «Selistö v. Finland», the ECHR emphasized the primacy of press freedom, particularly when addressing issues of significant public interest, such as patient safety in healthcare institutions.

In its judgment in *Huseva v. Bulgaria*, the ECHR expanded the scope of protection for freedom of expression, recognizing that the role of the «watchdog» is not only performed by the media, but also by non-governmental organizations and activists. At the same time, in *SRG v. Switzerland*, the Court highlighted the importance of media access to information on high-profile events and the unacceptable nature of imposing methods or formats for covering events.

The article emphasizes that states have an obligation to ensure proportional regulation, avoiding undue restrictions on freedom of speech, and to create effective mechanisms for access to information.

Based on the analysis of the ECHR case law, certain conclusions have been drawn. The key criterion for assessing the legitimacy of interference with private life is the presence of public interest, which allows for a fair balance between the right to privacy and freedom of expression. In determining the existence of public interest, journalists should not only consider the potential of the material to generate public attention but also its ability to contribute to meaningful discussions on issues of societal importance. The significance of public interest is directly proportional to the permissible level of interference with privacy. At the same time, it is emphasized that media freedom entails professional responsibility and ethical obligations for journalists, particularly regarding fact-checking and ensuring objectivity in the presentation of information.

Key words: European Court of Human Rights, media, public interest, balance between the right to privacy and freedom of expression, proportional regulation, accuracy of information.

Постановка проблеми. Роль медіа у демократичному суспільстві є фундаментальною та цінною, оскільки вони виконують низку ключових завдань: інформування суспільства з важливих для нього питань, створення майданчиків для публічних дебатів, громадський контроль за діяльністю органів влади тощо. Саме внаслідок виконання цієї ролі незалежні та якісні медіа вважаються громадськими контролерами у кожному демократичному суспільстві, водночас, виступаючи своєрідним «сторожовим псом», що пильно стежить за діяльністю влади та інформує громадськість про важливі події й процеси.

Журналісти є не просто трансляторами новин, а й активними учасниками суспільного діалогу, формуючи громадську думку та забезпечуючи прозорість і підзвітність владних структур. Їхня діяльність ґрунтується на фундаментальному праві на свободу вираження поглядів, що є однією з основних цінностей демократії. Саме тому журналістам надано більше свободи та захисту. Наприклад, вони мають право застосовувати жорсткішу лексику під час критики публічних осіб і захищати свої джерела інформування [1]. Проте ці виняткові права та свободи не є безмежними, водночас вони передбачають певні обов'язки, адже журналісти несуть особливу відповідальність перед суспільством за публікацію правдивої та перевіреної інформації.

Свободу вираження поглядів журналіста можуть так само обмежити, якщо він/вона порушує межі недоторканності приватного життя та репутації інших людей. Це стається, наприклад, якщо оприлюднюються подробиці приватного життя, неважливі у контексті суспільної дискусії, або висувуються звинувачення, які не мають фактичного підґрунтя.

Метою статті є дослідити практику Європейського суду з прав людини щодо застосування критерію суспільного інтересу при встановленні балансу між правом на приватність та свободою вираження поглядів у журналістській діяльності.

Стан опрацювання проблематики. Теоретичною основою цього дослідження стали рішення Європейського суду з прав людини, що визначають критерії балансу між правом на приватність та свободою вираження поглядів. Важливу роль у формуванні теоретичної бази також відіграли наукові праці В.М. Завгородньої, Т.М. Слінько та В.В. Середюк, присвячені міжнародним стандартам і практиці ЄСПЛ у сфері свободи вираження поглядів.

Виклад основного матеріалу. Право журналістів на свободу вираження поглядів, хоча й фундаментальне, але не є абсолютним. Журналісти, користуючись правом на поширення інформації, несуть відповідальність за її достовірність, об'єктивність та неупередженість. Перед оприлюдненням інформаційних матеріалів журналісти зобов'язані їх ретельно перевіряти, дотримуючись принципів професійної етики та зваженого підходу до висвітлення подій.

Особливо гостро це питання постає у контексті роботи журналістів, які, виконуючи свою роль суспільних спостерігачів, нерідко стикаються з необхідністю розкривати інформацію, що зачіпає

приватне життя іншої особи. Тут вирішальним фактором має бути аналіз потенціалу такої інформації для розвитку значущого для соціуму діалогу. Головним є з'ясування, чи служить розголошення інформації інтересам суспільства та чи допомагає воно осмисленню важливих суспільних проблем.

Вирішення цього складного питання вимагає зваженого підходу та чіткого розуміння критеріїв, що характеризують суспільний інтерес. Оскільки саме правильне визначення суспільного інтересу дозволяє збалансувати право на приватність та свободу вираження поглядів. Навіть численні судові справи, розглянуті Європейським судом з прав людини (далі – ЄСПЛ), свідчать про складність встановлення чітких критеріїв для визначення правомірності розкриття приватної інформації у медіа.

Держави, виконуючи свої позитивні зобов'язання за статтею 8 Європейської конвенції з прав людини (право на повагу до приватного і сімейного життя), мають законодавчо забезпечити баланс між правом на приватність та свободою вираження поглядів (стаття 10), гарантуючи при цьому ефективний захист репутації особи від необґрунтованого поширення інформації про неї. Водночас таке регулювання не повинно створювати надмірних перешкод для діяльності медіа як «сторожового пса» суспільства, обмежуючи їхню можливість висвітлювати питання, що становлять суспільний інтерес.

Справа «Вайт проти Швеції» (White v. Sweden) є показовим прикладом розгляду ЄСПЛ питання щодо балансування між свободою вираження поглядів та правом на повагу до приватного життя, що включає захист репутації. Заявником у цій справі виступив громадянин Великої Британії Ентоні Вайт, який звернувся до ЄСПЛ зі скаргою на рішення шведських судів. Він стверджував, що національні суди Швеції не забезпечили належного захисту його репутації від поширення негативної інформації, що, на його думку, становило порушення статті 8 Європейської конвенції з прав людини (далі – Конвенції).

У 1996 році дві провідні шведські вечірні газети – Expressen та Aftonbladet – опублікували серію статей, в яких британського громадянина Ентоні Вайта звинувачували у різних кримінальних злочинах, включаючи контрабанду, браконьєрство, відмивання грошей, і навіть вбивство прем'єр-міністра Швеції Улофа Пальме. Вихід цих матеріалів спровокував значний резонанс у суспільстві. Разом з цим, газети також надрукували заяви осіб, які спростовували ці звинувачення, а Expressen навіть опублікувала інтерв'ю з самим Вайтом, де він заперечував будь-яку причетність до злочинів.

У відповідь на публікації Вайт подав позов проти газет, звинувачуючи їх у наклепі та вимагаючи компенсації за моральну шкоду. Шведські суди визнали, що, хоча опубліковані твердження дійсно зображали Вайта як злочинця і могли зашкодити його репутації, однак існували вагомі підстави для їх публікації. По-перше, вбивство прем'єр-міністра Пальме та розслідування «південноафриканського сліду» були питаннями значного суспільного інтересу. По-друге, журналісти провели ретельну перевірку інформації, консультуючись з різними джерелами в кількох країнах. По-третє, газети намагалися представити збалансовану картину, публікуючи також спростування звинувачень.

Не задоволений рішеннями шведських судів, Вайт звернувся до ЄСПЛ, стверджуючи, що Швеція не забезпечила належного захисту його права на приватне життя та репутацію відповідно до статті 8 Конвенції.

Проте ЄСПЛ, розглянувши справу, підтримав позицію шведських судів, визнавши, що хоча публікації дійсно містили серйозні звинувачення проти Вайта і порушували презумпцію невинуватості, національні суди належним чином збалансували конфліктуючі інтереси, зокрема право Вайта на захист репутації та право журналістів на свободу вираження поглядів. Водночас ЄСПЛ у своєму рішенні підкреслив, що суди, детально проаналізувавши обставини справи, врахували всі ключові аспекти: журналісти діяли сумлінно і намагались перевірити інформацію; газети забезпечили Вайту можливість висловити свою позицію; опубліковані матеріали стосувались питань значного суспільного інтересу, а також певну публічність самого Вайта у відповідних колах [2].

Таким чином, справа «Вайт проти Швеції» є важливим прецедентом у практиці ЄСПЛ щодо збалансування прав на свободу вираження поглядів та захист репутації. Вона демонструє, що навіть публікація серйозних непідтверджених звинувачень може бути виправданою, якщо журналісти діяли сумлінно, намагались перевірити інформацію, надали можливість висловитися всім сторонам справи, а питання має значний суспільний інтерес.

Отже, журналісти мають право на оприлюднення особистої інформації за умови, що це виправдано суспільним інтересом та служить важливій меті інформування громадськості. Інакше кажучи, баланс між правом на приватність та свободою слова залежить від значущості інформації для суспільства. Чим вагоміший суспільний інтерес у розголошенні інформації, тим менше значення надається праву особи на захист своєї приватності, і навпаки: якщо суспільна цінність інформації незначна, право на приватність отримує пріоритет.

Розуміння співвідношення між свободою вираження поглядів журналістів та правом на приватність при висвітленні питань значного суспільного інтересу, як-от безпека пацієнтів у медичних закладах, досліджено ЄСПЛ у справі «Селісто проти Фінляндії» (*Selistö v. Finland*).

Суть справи полягає в тому, що фінська журналістка Сейя Селісто опублікувала серію статей про смерть пацієнтки під час хірургічного втручання. У публікаціях порушувалися питання щодо можливої алкогольної залежності та професійної некомпетентності хірурга, який проводив операцію.

Селісто стверджувала, що метою її статей було привернення уваги до важливої суспільної проблеми – забезпечення безпеки пацієнтів у медичних закладах. Для ілюстрації цієї проблеми вона навести конкретний випадок, який, на її думку, був яскравим прикладом недоліків системи охорони здоров'я. До того ж журналістка цитувала офіційні документи, зокрема матеріали досудового розслідування, які були доступні громадськості.

Національні суди Фінляндії визнали журналістку винною у наклепі та призначили їй штраф, аргументуючи це тим, що вона вибірково подала інформацію, створюючи упереджене враження про хірурга. Суди вказували на те, що попри відсутність прямого зазначення імені лікаря у публікаціях, наведена інформація дозволяла ідентифікувати його у професійному середовищі, що могло зашкодити його репутації.

У відповідь Селісто звернулася до ЄСПЛ, стверджуючи, що її засудження порушує свободу слова та ставить під загрозу можливість журналістів висвітлювати суспільно важливі питання. Вона також запевняла, що діяла добросовісно, а її статті ґрунтувалися на достовірних джерелах.

Розглядаючи цю справу, ЄСПЛ підкреслив подвійний характер журналістської діяльності: з одного боку – реалізація фундаментального права на свободу вираження поглядів і ролі «сторожового пса», а з іншого – обов'язок діяти відповідально та забезпечувати об'єктивність інформації. Суд визнав, що статті Селісто дійсно висвітлювали питання значного суспільного інтересу, і, навіть використання конкретного випадку для ілюстрації загальної проблеми, є звичним прийомом у журналістській практиці. Проте ЄСПЛ зауважив, що Селісто мала ретельніше перевіряти факти задля уникнення вибіркової у поданні даних.

У своєму остаточному рішенні ЄСПЛ постановив, що національні суди недостатньо врахували суспільний інтерес у висвітленні питань безпеки пацієнтів, а засудження Селісто порушило її право на свободу вираження поглядів, передбачене статтею 10 Конвенції [3]. Таким чином це рішення підкреслює пріоритетність свободи преси у демократичному суспільстві, особливо коли журналісти інформують громадськість з питань, що становлять значний суспільний інтерес, зокрема охорона здоров'я та безпека. Адже право громадськості знати про потенційні проблеми у медичних закладах переважає право окремої особи на захист своєї репутації у тих випадках, коли оприлюднена інформація є обґрунтованою, стосується важливих суспільних питань і немає на меті виключно завдати шкоди.

У своєму рішенні у справі «Гусева проти Болгарії» (*Guseva v. Bulgaria*) ЄСПЛ підтвердив право суспільства на отримання інформації, що становить суспільний інтерес. Водночас Суд наголосив, що роль у створенні простору для публічних дискусій належить не тільки медіа, але й неурядовим організаціям, які, виконуючи функцію «сторожового пса», користуються аналогічним захистом Конвенції.

Людмила Гусева, представниця організації з захисту тварин у місті Видин, Болгарія, тричі зверталася до мера міста з проханням надати їй інформацію щодо заходів з поводження з безпритульними тваринами. Зокрема, її цікавили деталі угод між муніципалітетом і компаніями, які займалися виловом тварин, статистичні дані про діяльність муніципальних притулків та інформація про тендери на надання відповідних послуг.

Натомість кожного разу мер відмовляв їй у наданні інформації, посилаючись на необхідність отримання згоди третіх сторін, що були залучені до виконання відповідних робіт. Гусева оскаржувала ці відмови у національних судах, які тричі визнавали її право на доступ до інформації та зобов'язували мера надати запитувані дані. Проте рішення судів не були виконані.

ЄСПЛ розглядав справу у контексті порушення статті 10 Конвенції, яка гарантує свободу вираження поглядів, включно з правом на отримання інформації. Одночасно з цим, Суд наголошував на особливій важливості реалізації цього права для громадських організацій, які також виконують функцію «суспільних вартостей», сприяючи публічному обговоренню важливих питань.

ЄСПЛ встановив, що відмови мера створили реальні перешкоди для діяльності Гусевої у сфері захисту тварин, порушивши її право на свободу вираження поглядів. Адже доступ до інформації є ключовим елементом реалізації цього права.

Важливим аспектом у справі стало й те, що, попри рішення національних судів на користь Гусевої, болгарське законодавство на той момент не передбачало ефективного механізму примусового виконання таких рішень, що, своєю чергою, створило правову невизначеність і призвело до порушення Конвенції.

У підсумку ЄСПЛ констатував порушення не тільки статті 10, але й статті 13 (право на ефективний засіб правового захисту) Конвенції, зумовлене відсутністю у заявниці дієвих механізмів забезпечення виконання рішень національних судів. Суд наголосив, що така ситуація нівелює довіру до судової влади та принцип верховенства права [4].

Таким чином справу «Гусева проти Болгарії» можна розглядати як важливий прецедент, який підкреслює пріоритетність суспільного інтересу у забезпеченні права на свободу вираження поглядів, що виходить за межі виключно журналістської діяльності. ЄСПЛ визнав, що реалізація цього права є невід'ємною умовою демократичного суспільства, особливо коли йдеться про інформування громадськості з питань, які стосуються спільного блага. У випадку з Гусевою, це питання поводження з безпритульними тваринами – проблема, що безпосередньо стосується багатьох громадян і потребує відкритого обговорення.

Важливо також, що ЄСПЛ розширив коло суб'єктів, на яких поширюється захист свободи вираження поглядів. Суд підкреслив, що роль «сторожового пса» демократії можуть виконувати не тільки медіа, але й неурядові організації та/або окремі активісти. Адже їхня діяльність, спрямована на висвітлення суспільно важливих питань й забезпечення прозорості дій влади, також охоплюється статтею 10 Конвенції. Таким чином, захист свободи вираження поглядів гарантується не лише журналістам, але й усім, чия діяльність служить суспільному інтересу.

Водночас справа Гусевої демонструє нерозривний зв'язок між доступом до інформації та свободою вираження поглядів. Без доступу до необхідної інформації право на висловлення власної думки залишається лише декларацією. Відмова у наданні інформації, особливо з питань, що становлять суспільний інтерес, є прямим порушенням цього права.

Важливою для розуміння балансу між суспільним інтересом у висвітленні резонансних подій та забезпеченням належного функціонування пенітенціарної системи є справа «SRG проти Швейцарії» (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland).

У 2004 році швейцарська телерадіокомпанія SRG звернулася з проханням до адміністрації в'язниці Хіндельбанк дозволити їй зйомку інтерв'ю з ув'язненою А., яка відбувала покарання за вбивство. Компанія мала намір використати це інтерв'ю у програмі «Rundschau» як частину репортажу про судовий процес над іншою особою, звинуваченою у тому ж вбивстві, що викликало значний суспільний резонанс. Проте адміністрація в'язниці відмовила телерадіокомпанії у наданні дозволу, посилаючись на необхідність забезпечення порядку, безпеки та рівного ставлення до всіх ув'язнених. Натомість телекомпанія оскаржила це рішення, пропонуючи різні компромісні варіанти – зокрема, зйомку у кімнаті для побачень у час, коли інші ув'язнені працюють, а також з мінімальним технічним обладнанням. Однак усі швейцарські судові інстанції підтримали відмову адміністрації в'язниці, вказуючи, що компанія може зробити аудіозапис або взяти звичайне інтерв'ю без відеозйомки.

SRG звернулася до ЄСПЛ, стверджуючи, що відмова влади порушує її право на свободу вираження поглядів, передбачене статтею 10 Конвенції. Суд визнав, що запит SRG стосувався теми, яка мала значний суспільний інтерес, а запропоноване інтерв'ю було важливим для інформування громадськості [5].

По-перше, громадськість має право отримувати повну та всебічну інформацію про резонансні кримінальні справи. Особливо коли йдеться про випадки, де засуджена особа продовжує стверджувати про свою невинуватість, а справа викликає значний резонанс у суспільстві.

По-друге, можливість медіа показувати умови утримання ув'язнених і брати у них інтерв'ю є важливим елементом громадського контролю за дотриманням прав людини у місцях позбавлення волі, що є ознакою прозорості пенітенціарної системи.

По-третє, використання інтерв'ю у телевізійному репортажі дозволяє донести інформацію до широкого загалу, створити цілісне уявлення про ситуацію та сприяти суспільній дискусії, оскільки саме телебачення має особливий вплив на аудиторію.

Суд постановив, що відмова швейцарської влади порушила статтю 10 Конвенції, оскільки не відповідала принципу «необхідності в демократичному суспільстві» та не була обґрунтована нагальною суспільною потребою. ЄСПЛ підкреслив, що навіть у складних обставинах держава повинна прагнути знайти пропорційне рішення, яке не обмежує права медіа без належного обґрунтування. Суспільний інтерес у доступі до інформації має ключове значення, особливо коли йдеться про теми, що викликають широкий резонанс у суспільстві.

Водночас особливо цінним для журналістської спільноти є визнання Судом того, що влада не може нав'язувати медіа методи висвітлення подій (наприклад, замінити відеозйомку на аудіозапис), якщо існують технічні можливості забезпечити безпеку установи при використанні бажаного медіаформату.

Висновки. Підсумовуючи, варто наголосити, що у своїх рішеннях ЄСПЛ підкреслює важливість дотримання балансу між правом на свободу вираження поглядів та правом на приватність особливо у контексті журналістської діяльності. Суд визнає ключову роль медіа у демократичному суспільстві як «сторожового пса», що забезпечує прозорість і підзвітність державних інституцій шляхом інформування громадськості про суспільно важливі питання. Проте свобода медіа не є абсолютною, оскільки передбачає професійну відповідальність та етичні зобов'язання журналістів. Зокрема, інформація має ґрунтуватися на перевірених фактах, бути точною та достовірною, а її подача – враховувати позиції всіх зацікавлених сторін.

Ключовим критерієм для оцінки правомірності втручання у приватне життя є наявність суспільного інтересу. ЄСПЛ наголошує, що публікація має відповідати саме інтересам суспільства, а не просто задовольняти цікавість публіки. Погоня за сенсаціями та гучними заголовками часто призводить до порушення меж допустимого, зокрема, до вторгнення у приватне життя. Тому, визнаючи наявність суспільного інтересу, журналіст повинен керуватися не тільки потенціалом матеріалу викликати резонанс, але і його здатністю сприяти змістовній дискусії з питань, що мають значення для суспільства. Важливо розрізняти справжній суспільний інтерес від простої цікавості до приватного життя та прагнення до сенсацій. Вагомість суспільного інтересу прямо пропорційна допустимому рівню втручання у приватність.

Окрім того, ЄСПЛ розширив коло суб'єктів, що користуються захистом свободи вираження поглядів, включивши до них не тільки медіа, але й неурядові організації та окремих активістів, чия діяльність спрямована на висвітлення суспільно важливих питань. Держава, зі свого боку, зобов'язана забезпечувати пропорційне регулювання, уникаючи необґрунтованих обмежень свободи слова. Суспільний інтерес у доступі до інформації є пріоритетним, і влада не повинна нав'язувати медіа методи подачі матеріалу, якщо існують можливості для забезпечення безпеки та збереження редакційної свободи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Свобода вираження поглядів та свобода медіа: Путівник з прав людини. URL: <https://www.rights.in.ua/themes/freedom-of-expression-media>.
2. CASE OF WHITE v. SWEDEN: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-76894>.
3. CASE OF SELISTÖ v. FINLAND: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-67475>.
4. CASE OF GUSEVA v. BULGARIA: The European Court of Human Rights. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-152416%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-152416%22]}).
5. SCHWEIZERISCHE RADIO- UND FERNSEHGESELLSCHAFT SRG v. SWITZERLAND: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-111536>.